

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **A.**, nar. **X.**, štátna príslušnosť Ruská federácia, t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov **S.**, zastúpený Advokátskou kanceláriou **Š.**, s.r.o., **M.**, proti odporcovi: **Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru, Topoľa 20**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-SO19-77/2011 zo dňa 20.4.2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/10/2011-34 zo dňa 8. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/10/2011-34 zo dňa 8. júna 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-SO19-77/2011 zo dňa 20.4.2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t. j. od 11.00 hod. dňa 22.4.2011 do 11.00 hod. dňa 22.10.2011 z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracoval, odmietol vyplniť dotazník k žiadosti potrebný k vybaveniu a vystaveniu náhradného cestovného dokladu a nepotvrdilo sa, že cudzincom uvedené osobné údaje sú pravdivé. Zároveň podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov odporca určil, že účastník zostáva umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S. (ďalej len ÚPZC S.).

Krajský súd dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu veci odporcom je dostačujúce pre posúdenie veci tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 32 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a po právnej stránke zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že policajný útvar môže predĺžiť lehotu zaistenia jedenkrát, a to maximálne o 12 mesiacov, krajský súd uviedol, že zo znenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov vyplýva iba toľko, že rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia je možné najviac o 12 mesiacov. Z tohto ustanovenia nevyplýva jednoznačne, že by to bolo možné iba jedenkrát, rovnako ako nie je výslovne uvedené, že by to bolo možné aj opakovane. Za podstatnú skutočnosť považoval krajský súd lehotu zaistenia, ktorú možno predĺžiť, a to najviac o 12 mesiacov. Podľa názoru krajského súdu v prípade, že policajný orgán rozhodne o predĺžení lehoty zaistenia a ich súčet neprekročí maximálnu lehotu 12 mesiacov, rozhoduje v súlade s týmto ustanovením. Zodpovedá to tiež článku 15 ods. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115ES zo 16.12.2008. Týmto postupom musí policajný orgán opätovne skúmať, či trvá účel zaistenia, ako tomu bolo aj v tomto prípade.

K námietke týkajúcej sa nečinnosti príslušných orgánov, smerujúcich k zabezpečeniu účelu administratívneho vyhostenia, krajský súd uviedol, že z rozhodnutia odporcu vyplývajú úkony smerujúce k vystaveniu náhradného cestovného dokladu, ako aj skutočnosť, že navrhovateľ odmietol vyplniť dotazník potrebný k vystaveniu náhradného cestovného dokladu a na základe ním udávaných údajov o svojej osobe nebol stotožnený. Uvádza rôzne identity a z jeho konania možno vyvodit' úmysel zavádzať štátne orgány, aby nebola zistená

jeho pravá totožnosť, nebolo možné jeho totožnosť preveriť v krajine pôvodu a tak realizovať jeho vyhostenie do krajiny pôvodu. Podľa krajského súdu teda jednoznačne možno stanoviť, že cudzinec dostatočne nespolupracuje v zmysle § 62 ods. 3 bod 1 zákona o pobyte cudzincov, v dôsledku čoho mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v základnej lehote 6 mesiacov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie. Uviedol, že s rozsudkom v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP, teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa názoru navrhovateľa postup odporcu predstavuje poškodenie jeho právnej istoty voči rozhodnutiam slovenských správnych orgánov. Na základe rozhodnutia č. p.: UHCP-RHP-SO-OKHTO-44/2010 zo dňa 22.4.2010 bol navrhovateľ v zmysle právnej istoty oprávnený predvídať, že v zaistení bude najdlhšie do 21.11.2010. Rozhodnutie odporcu sa malo v tomto zmysle aj ďalej vykonávať, najmä preto, že ide o rozhodnutie pozbavujúce ho osobnej slobody. Rozhodnutie odporcu jasne stanovilo maximálnu dĺžku zaistenia navrhovateľa, ktorá nebola zo strany odporcu dodržaná. Odporca sa stanovením maximálnej dĺžky zaistenia navrhovateľa vzdal práva vydať rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa. Napriek tomu bolo navrhovateľovo zaistenie už opakovane predĺžené. Zo žiadneho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov nevyplýva oprávnenie odporcu zaistenie opakovane predlžovať. Navrhovateľ ďalej uviedol, že v prípade zaistenia ide o také pozbavenie osobnej slobody, ktoré je porovnateľné s pozbavením osobnej slobody prostredníctvom inštitútu väzby podľa § 71 a nasl. zákona č. 301/2005 Trestný poriadok, ktorý ale výslovne uvádza, že o predĺžení pozbavenia osobnej slobody možno rozhodnúť opakovane. Navyše presne formuluje, že celková doba väzby spolu s jej predĺžením nesmie presiahnuť 60 mesiacov. Zákon o pobyte cudzincov právo rozhodnúť o predĺžení pozbavenia osobnej slobody opakovane príslušným orgánom nepriznáva a nevyplýva z neho, že by sa zaistenie mohlo predlžovať opakovane dovedy, kým celková dĺžka predĺženia zaistenia nedosiahne 12 mesiacov. Vydať rozhodnutie o predĺžení trvajúceho zaistenia je teda podľa navrhovateľa možné iba jedenkrát a maximálne o 12 mesiacov. Opakované predĺženie lehoty zaistenia je podľa navrhovateľa nezákonné. Dokonca sám krajský súd označil zákonné ustanovenie o predĺžení zaistenia za nejednoznačné, preto nemožno lehotu zaistenia predĺžiť.

Správne orgány môžu v zmysle Ústavy Slovenskej republiky konať len to, čo je dovolené, inak by konali v rozpore s Ústavou. Uvedené tak nezodpovedá spornému zákonnému ustanoveniu v kontexte celého zákona o pobyte cudzincov a rovnako zneniu článku 15 ods. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115 ES zo 16.2.2011. Navrhovateľ sa vyjadril aj ku konštatovaniu krajského súdu, že pri postupnom predlžovaní lehoty zaistenia, musí policajný orgán opätovne skúmať účel zaistenia a to tak, že policajný orgán musí skúmať účel zaistenia neustále. Tvrdenie súdu je teda nezrozumiteľné.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní uviedol, že dôvod zaistenia musí spočívať v osobe cudzinca alebo v činnosti zastupiteľského orgánu. Dôvodom predĺženia lehoty zaistenia cudzinca nemôže byť nečinnosť príslušných orgánov. Za 6 mesiacov predĺženej lehoty zaistenia príslušné orgány neurobili vo veci žiadne relevantné úkony. Jediným bolo zaslanie doplňujúcich údajov zo dňa 22.3.2011. Navyše odporcom deklarovaný predpoklad vydania náhradného cestovného dokladu nie je ničím podložený a nevyplýva ani zo súdneho rozsudku. Z rozhodnutia takisto nevyplýva, či odporca skúmal účelnosť a efektívnosť zaistenia v zmysle čl. 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k nemu sa viažucej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Rozhodnutie o opakovanom predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa nemožno za žiadnych okolností považovať za efektívne a účelné vzhľadom na to, že k pozbaveniu osobnej slobody navrhovateľa došlo z dôvodu na strane policajného orgánu. Krajský súd sa k efektívnosti a účelnosti rozhodnutia nevyjadril. Podľa navrhovateľa, krajský súd ho svojím rozhodnutím ukrátil na jeho právach.

Navrhovateľ v odvolaní zároveň žiadal o urýchlené rozhodnutie v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na základe týchto skutočností navrhoval navrhovateľ, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie správneho orgánu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca vo svojom vyjadrení opísal vykonané úkony smerujúce k realizácii administratívneho vyhostenia. Ďalej uviedol, že cudzinec v priebehu doby zaistenia odmietal spoluprácu s ÚPZC S. tým spôsobom, že odmietal vyplniť svoj osobný dotazník a táto skutočnosť bola v príčinnej súvislosti s tým, že zastupiteľský úrad v lehote zaistenia nezabezpečil pre navrhovateľa náhradný cestovný doklad. Správny orgán nemá žiadne možnosti nútiť cudzincov, aby vyplnili osobné dotazníky a zastupiteľské úrady odmietajú

bez týchto dokladov vydať cudzincovi náhradné cestovné doklady potrebné pre realizáciu administratívneho vyhostenia.

Podľa odporcu účel zaistenia aj naďalej trvá, pretože bol zaistený na výkon administratívneho vyhostenia, existuje vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky. Je možné predpokladať, že po prepustení cudzinca zo zaistenia by sa aj naďalej zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene, bez platných cestovných dokladov a dokladov k povoleniu na pobytu a svojim konaním by porušoval ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. 5 ods. 1 písm. a/, b/ Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje Kódex schengenských hraníc.

Odporca uviedol aj to, že v rozhodovaní o predĺžení lehoty zaistenia sa opieral o rozhodnutie vydané Migračným úradom MVSR podľa § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení pod ČAS: MU-464-11/PO-Ž-2010, ktorým bola navrhovateľovi zamietnutá žiadosť o azyl ako zjavne neopodstatnená. V hodnotení účelnosti predĺženia zaistenia odporca skúmal aj skutočnosť, či v prípade zaistenia navrhovateľa existuje reálny predpoklad, že bude možné realizovať výkon jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky v rámci maximálnej lehoty zaistenia. Odporca dospel k záveru, že formálne existujú zákonné dôvody zaistenia a tiež existuje reálny predpoklad, že bude možné realizovať vyhostenie cudzinca z územia Slovenskej republiky, čo v praxi znamená, že cudzinec pochádza zo štátu, ktorý vydáva náhradné cestovné doklady.

Podľa odporcu boli úkony vykonané počas doby zaistenia postačujúce, počet potrebných úkonov smerujúcich k realizácii administratívneho vyhostenia nie je stanovený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. septembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu vyplýva, že dňa 22.4.2010 bolo pod č. p.: UHCP-RHP-SO-OHKTO-45/2010 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia Slovenskej republiky. Následne rozhodnutím č. p.: UHCP-RHP-SO-OHKTO-44/2010 zo dňa 22.4.2010 rozhodol odporca o zaistení navrhovateľa v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Tým istým rozhodnutím bol navrhovateľ umiestnený v ÚPZC S.. Dňa 22.10.2010 vydal odporca rozhodnutie č. p.: UHCP-SO-OHKTO-44-007/2010, ktorým predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov z dôvodu, že cudzinec nespolupracoval s pracovníkmi ÚPZC v S. na úkonoch potrebných na vystavenie náhradného cestovného dokladu.

Rozhodnutím Migračného úradu MVSR ČAS: MU-464-11/PO-Ž-2010 zo dňa 15.10.2010 bola navrhovateľovi zamietnutá žiadosť o azyl ako zjavne neopodstatnená. Navrhovateľ požiadal o azyl prvýkrát 18.8.2010 a druhýkrát 15.10.2010 zo dôvodu, že sa obáva o svoj život v Ruskej federácii a chce zostať žiť na Slovensku.

Odporca svojim rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-SO19-77/2011 zo dňa 20.4.2011 rozhodol opätovne o predĺžení lehoty zaistenia o šesť mesiacov t. j. od 11.00 hod. dňa 22.4.2011 do 11.00 hod. dňa 22.10.2011 z dôvodu, že dostatočne nespolupracuje, odmietol vyplniť dotazník k žiadosti potrebný k vybaveniu a vystaveniu náhradného cestovného dokladu a nie je potvrdené, že cudzincom uvedené osobné údaje sú pravdivé. Tým istým rozhodnutím zároveň zostal cudzinec umiestnený v ÚPZC S..

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-SO19-77/2011 zo dňa 20.4.2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t. j. od 11.00 hod. dňa 22.4.2011 do 11.00 hod. dňa 22.10.2011.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespôlpracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespôlpracuje.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia tým, že navrhovateľ po jeho zaistení a umiestnení v ÚPZC v S. nespôlpracoval s pracovníkmi ÚPZC v S. na úkonoch potrebných na vystavenie náhradného cestovného dokladu pričom možno predpokladať, že náhradný cestovný doklad môže byť účastníkovi konania vystavený zastupiteľským úradom Ruskej federácie, ale nie počas jeho zaistenia v lehote do 22.4.2011. Odporca skúmal aj účel zaistenia a dospel k záveru, že tento účel nezanikol a účastník konania nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu, že nie je držiteľom platného cestovného dokladu, ktorý je potrebný na jeho vycestovanie z územia Slovenskej republiky.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odporca ďalej uviedol, ktoré konkrétne kroky smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa boli po umiestnení cudzinca do ubytovacích priestorov ÚPZC S. vykonané.

Po umiestnení do ubytovacích priestorov v ÚPZC S. navrhovateľ odmietol vyplniť dotazník potrebný k vybaveniu a vystaveniu náhradného cestovného dokladu. Dňa 23.4.2010 požiadalo Oddelenie cudzineckej polície ÚPZC v S. (ďalej len OCP ÚPZC S.) Národnú ústredňu Interpol Bratislava o vykonanie lustrácie v štátoch bývalého Sovietskeho zväzu

a v Moldavskej republike na základe daktyloskopickéj karty a fotografie cudzinca. Dňa 21.6.2010 bola prijatá negatívna odpoveď od Interpol Vilnius, Talin, Kišinev, Riga, Moskva, Minsk, Jerevan, Biškeek, Taškent a Baku.

Dňa 6.7.2010 požiadalo OCP ÚPZC S. Oddelenie cudzineckej polície ÚPZC M. (ďalej len OCP ÚPZC M.) o vybavenie náhradného cestovného dokladu.

Dňa 28.7.2010 bola prijatá pozitívna odpoveď od Interpolu Moskva, cudzinec ale na základe tejto informácie nebol stotožnený.

Dňa 1.2.2011 bola vykonaná urgencia vybavovania náhradného cestovného dokladu na OCP ÚPZC M., kde bolo oznámené, že náhradný cestovný doklad z Veľvyslanectva Ruskej federácie zatiaľ nemajú k dispozícii.

Dňa 22.3.2011 bolo zaslané doplnenie údajov k žiadosti o vybavenie náhradného cestovného dokladu pre cudzinca na OCP ÚPZC M..

Dňa 22.3.2011 bolo opätovne požiadaná Národná ústredňa Interpol Bratislava o vykonanie lustrácie cudzinca na základe nových informácií.

Dňa 13.4.2011 cudzinec opätovne odmietol vyplniť a podpísať dotazník k žiadosti o vybavenie náhradného cestovného dokladu.

Dňa 13.4.2011 bola oddelením cudzineckej polície ÚPZC S. vykonaná urgencia vybavovania náhradného cestovného dokladu na OCP ÚPZC M. s negatívnym výsledkom.

S poukazom na vyššie uvedené úkony odporcu vykonané v priebehu zaistenia navrhovateľa, nemohol odvolací súd považovať námietku navrhovateľa, týkajúcu sa nečinnosti správneho orgánu za odôvodnenú.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že policajný útvar môže predĺžiť lehotu zaistenia jedenkrát, a to maximálne o 12 mesiacov, sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu, že ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov nevyplýva výslovne, že by bolo možné predĺžiť dobu zaistenia iba jedenkrát, rovnako ako nie je výslovne uvedené, že by to bolo možné aj opakovane.

Zo znenia ustanovenia § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia je možné najviac o 12 mesiacov. Za podstatnú skutočnosť preto správne považoval krajský súd lehotu zaistenia, ktorú možno predĺžiť, a to najviac o 12 mesiacov.

Podľa názoru odvolacieho súdu v prípade, že policajný orgán rozhodne o predĺžení lehoty zaistenia a doba zaistenia neprekročí maximálnu lehotu 12 mesiacov, rozhoduje v súlade s týmto ustanovením. Zodpovedá to tiež článku 15 ods. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115ES zo 16.12.2008. Týmto postupom musí policajný orgán opätovne skúmať, či trvá účel zaistenia, ako tomu bolo aj v tomto prípade.

Pokiaľ teda správny orgán zaistil navrhovateľa síce opakovane, doba zaistenia nepresiahla maximálnu dobu zaistenia 12 mesiacov, rozhodol v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu sú totožné s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu a podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa s nimi krajský súd dostatočne vysporiadal.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 13. septembra 2011

**JUDr. Igor Belko., v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová